

[Landbrugsministeren.]

tage sit ombytningskorn hjem og beholde det og spekulere med det. Men det, det ærede medlems parti ønsker, er, at man skal have lov at spekulere med disse varer uden at have dem liggende, d. v. s. at andre skal have dem liggende, men at landmanden skal have chancen for en eventuel fortjeneste. Jeg vil ikke, det kan jeg godt sige, være med til ved denne lov at lovfæste spekulation med varer, som man ikke selv har.

Det ærede medlem spurgte mig dernæst, om jeg kunne give nogen garanti for, at den majs og byg, landmændene får i ombytning, bliver lige så gode varer som den, de selv avler. Her må jeg sige ligesom til det første spørgsmål, at det blander staten sig ikke i i år. Tidligere har vi fra statens side modtaget korn fra indlandet og anvendt det som ombytningskorn, og her kan man sige, at staten har haft ansvaret for det korn, den leverede. Nu er det overladt til købmændene, til landmændenes egne andelsorganisationer, at indkøbe dette korn i udlandet og sørge for at købe så gode varer som muligt, fordi det skal afleveres som ombytningskorn. Staten blander sig ikke i det forhold. Staten blander sig kun i det på den måde, at den siger: det skal være enten majs eller byg, man må ikke købe havre og aflevere det, for det regner man med er for dårligt. Jeg henstiller naturligvis til centralkontoret, som repræsenterer de private indkøbere og andelsindkøberne, at de køber så gode varer som muligt, men det ligger i landmændenes egen hånd at tvinge dem til det, fordi de gennem deres andelsorganisationer kan skaffe sig de bedst mulige varer. Vil købmændene ikke gøre det, kan man lade være at handle med dem. Det skal nok virke således, at de kommer på højde med andelsorganisationerne.

Det ærede medlem vil have mig til at imødegå det betydelige smørprisfald, som vi kan vente senest til 1. oktober, ved at give tilladelse til salg af maltbyg o. lign. til høje priser, hvilket i nogen grad ville kunne afbøde tabet. Hertil vil jeg sige, at det har jeg ikke noget imod, men enten må så de, der eksporterer dette korn, skaffe andet korn i stedet, eller også må de skaffe dollars for det, for det kan ikke nytte noget med belgierfrancs, dem kan man ikke købe korn for af betydning.

Hvis vi sælger korn her fra landet, bliver der så meget mindre til foder, og alle landbrugsorganisationerne er nu, da besætnin-

det er nødvendigt at købe det mest mulige foderkorn og oliekager udefra. De anslår det, der er nødvendigt til besætningerne med den størrelse, de nu har, til betydeligt mere, end det er muligt for os at købe. Hvert kilo, vi sælger af såsæd, maltbyg eller hvad det nu er, betyder en formindskelse af den kornmængde, der er tilstede, og derfor har jeg sagt til centralkontoret, at der ikke kan sælges undtagen mod dollars, for det er det eneste, vi med sikkerhed kan købe korn for — ellers må der afleveres korn i stedet for. Forøvrigt vil jeg naturligvis forhandle med andelsorganisationerne, når problemet kommer til at foreligge; det er blot en meddelelse, jeg har givet dem på forhånd.

Til det ærede medlem hr. Oluf Johansen vil jeg gerne sige, at jeg er ikke sådan ligefrem ude efter at blande mig i alle mulige forhold. At begynde at blande mig i private forpagtningsforhold mellem de forskellige landmænd vil jeg helst holde mig borte fra, hvis der ikke kommer større krav om det. Jeg synes ikke, der er grund til det. Jeg synes slet ikke, det er rigtigt, som det ærede medlem siger, at det er uforudsete forhold, der nu indtræder, for nu indtræder jo de frie forhold, som de, der afslutter deres forpagtning, i almindelig må gå ud fra er tilstede. Man kan snarere sige, at de forhold, vi har haft i de senere år, der er fastsat gennem kornlovene, har været uforudsete forhold. At det så er blevet til gunst for den ene part og måske til tab for den anden, kunne de, der har tabt ved det, måske med nogen ret klage over, men at vi går over til de frie forhold, vi ellers altid har haft på disse områder, synes jeg ikke, man kan komme og bebrejde mig; man kan ikke sige, at nu må jeg se at tage den sag i min hånd. Naturligvis, der kan komme så mange ønsker om, at staten skal blande sig i det, at man må overveje et lovforslag i så henseende, men foreløbig holder jeg mig i ro, navnlig efter at jeg har set den skæbne, mejeriorganisationernes henvendelse om billige lån fornylig har fået her i rigsdagen.

Krurup: Jeg takker den højtærede landbrugsminister for den fyldstgørende forklaring, jeg fik på mine spørgsmål. Jeg er nu ikke helt enig med den højtærede minister i, at der ved den form for spekulation, vi her taler om, som består i at finde det rigtige tidspunkt at sælge sine varer på, virkelig skulle være så stor forskel på, om man har sit korn liggende på loftet, eller man sælger det forud og venter med at få